

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם פרטי: אבלין	שם משפחה: תורגמן
----------------	------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: חזיזה		בלועזית Haziza	
שם פרטי איתו נולדתי: אבלין		בלועזית Evelyn	
עיר לידה: אוג'דה		בלועזית Oujda	
שם פרטי ושם משפחה של האב: ראובן חזיזה		שם פרטי ושם נעורים של האם: מחג'ולי	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: אוג'דה		בלועזית Oujda	
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: אוג'דה מרוקו (שם העיר או האזור ושם הארץ)			
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי: אוג'דה מרוקו		תאריך השחרור:	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה) "קונדראנס"		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתי עד מתי		שנת עליה: 1948	
		במידה ועלית באנייה, ציין את שמה "נגבה"	

אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים):

נא לכתוב בגוף ראשון

נולדתי בעיר אוג'דה שבמרקו, באוגוסט 1935 לאבא ראובן ואמא מחג'ולי. הייתי הקטנה במשפחה כשמעלי 4 אחים ואחות אחת. אבא היה אח בבית חולים צרפתי מקומי, שם טיפל בחיילים צרפתיים, ואמא הייתה עקרת בית נפלאה. הלכתי לבית ספר מקומי נוצרי, שם למדתי קרוא וכתוב בצרפתית.

נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

בשנת 1940 עם פרוץ המלחמה, הגרמנים עדיין לא הגיעו לעירי. אך מכיוון שהם התקדמו לעברה, נתקבלה החלטה לפטר את היהודים ממקומות העבודה הממשלתיים. כמובן שגם אבי נכלל בגזירה זו, והוא מיד פוטר מעבודתו בבית החולים הצרפתי, כך שבמשך שנתיים לא עבד. לא היה כל אוכל בבית, והיינו מתפרנסים ע"י עזרת המשפחה הקרובה. בשנות המלחמה סומן כל בית יהודי בצלב קרס, עוצר הוטל על כל היהודים בסביבה, ואסור היה לצאת מהבית ברוב שעות היום. כך כל יום ישבנו וציפינו לגרוע מכל, לכניסתם של הגרמנים הארורים, שלפי השמועות באותו זמן, כבר ידענו שהם מבצעים הרג המוני. בשנת 1941 הגיעו מטוסים גדולים וטסו בשמי העיר. כולנו פחדנו שאלה הם הגרמנים, אך לשמחתנו אלו היו כוחות אמריקאים ובריטים. החיילים צנחו בכל רחבי העיר, ביצעו תהלוכות ובזמן התהלוכה זרקו עלינו סוכריות. אנו, ששמחנו מאוד על בואם, הבאנו להם אוכל ככל יכולתנו, וכיבסנו לחיילים את הבגדים.

**אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ
(השחרור וחזרתך הביתה, חיך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):**

לאחר שנגמרה המלחמה, חזר אבא לעבודתו בחדר הניתוח בבית החולים הצרפתי, ואני חזרתי ללימודים בבית הספר. בשנת 1948, כשהוכרזה הקמת מדינת ישראל, לא רצה אבי להישאר יותר במרקו. מכרנו את כל תכולת הבית, ועברנו לעיר "מרסי" בצרפת, שם שהינו במחנה "קונדראנס" כשלושה חודשים, ומשם העפלנו עם אוניית "נגבה" ל"שער העליה" בחיפה.

נא ספרי/ על חיך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

בחיפה שלחו אותנו עם משאיות לרעננה, שם שהינו במחנה אוהלים. זו הייתה תקופה מאוד קשה, היה לנו מעט אוכל, וגם אותו היו חוטפים לנו השועלים בלילה. לאחר כששה חודשים לקחו אותנו עם משאיות לשכונת "בקעה" בירושלים, אז הייתי כבר כבת 12. במשאית שעלינו לירושלים היה אדם בשם אברהם תורגמן, הוא היה כבן 30 נשוי ואב לשניים. כבר בדרך לירושלים, ביקש אברהם להיצמד ולגור בשכונת לנו, משפחת חזיה. בשכונת בקעה קיבלנו דירה קטנה בת 4 חדרים, ברחוב דרך בית לחם, כשמשפחתנו קיבלה 2 חדרים ומשפחתו של אברהם קיבלה 2 חדרים. נרשמתי ללימודים בבית ספר מקומי, ואבא החל לעבוד כמטאטא רחובות בשכונת תלפיות. למרות היותו אח במקצועו, לא מצא אבא עבודה בתחום, מכיוון שלא דיבר את העברית ולא את שפת היידיש. שכונת תלפיות הייתה שכונה יוקרתית מאוד באותו זמן והתושבים היו מפנקים את אבי במוצרי מזון. אברהם תורגמן, שכננו לדירה באותו זמן, הראה לי כמה פעמים תמונות של אחיו הקטן חיים, אשר שהה עדיין באותו זמן במרקו, והוסיף לי שלפי הידוע לו אחיו נמצא כבר בדרכו לישראל. בשנת 1950 עלה חיים אחיו והגיע לישראל. כמובן, שמיד עם הגיעו לישראל נשלח חיים לבית אחיו אברהם בירושלים, שהיה גם ביתנו, ומיד כשראינו אותו התאהבתי בו. התיידדנו, ולאחר כשנתיים התחתנו, כשאני כבר הייתי בת 17. היום אנו מתגוררים במודיעין, ולנו 3 ילדים 13 נכדים ו3 נינים.

ראיון: דוד פבר

מודיעין, יוני 2013